

[Knud Bro.]

som vi. Men lige netop på disse områder tæller tanker ikke for modstanderne, her er visioner ligegyldige, rapporter er noget, man ikke beskæftiger sig med, og den frygt, man nærer for, at Wernerrapporten og Davignonrapporten, og hvad de alle sammen hedder, skal blive opfyldt, modsvares ikke af en tro på, at de rapporter, der handler om teknologikløft, miljøproblemer osv., overhovedet nogen sinde skal blive aktuelle. Man bruger rapporter, som en vis mand bruger bibelen.

Vi har rapporter her, som indeholder tanker, som jeg ville anse for overordentlig inspirerende for dette høje ting, hvis man læste dem. En af dem er „First communication of the commission about the Community's policy on the environment“. Andre er tyske rapporter fra fællesmarkedet. Jeg skal ikke trætte med oplæsning af dem, men jeg vil gerne alligevel prøve ganske kort at konkludere, hvad det er for problemer, der optager Fællesskabet, og hvad det er for tanker, Fællesskabet har lagt ud til overvejelse.

Jeg tænker på Kommissionens den 24. marts 1972 fremlagte forslag til Ministerrådet. Det forslag kan resumeres således: 1. Udarbejdelse af objektive kriterier for den risiko, som forurening indebærer for den menneskelige sundhed og det naturlige miljø. 2. Fastlæggelse af fælles sundhedsnormer og fælles definitioner for miljøkvaliteter. 3. På grundlag af ovennævnte kriterier og normer beslutning om foranstaltninger mod forureningskilderne. 4. Fastlæggelse på fællesskabsbasis af principper og metoder for betaling af antiforeningsudgifter. 5. Udarbejdelse af fælles kontrolbestemmelser og indførelse af gensidig underretning. 6. Der peges på mulighederne for at anvende den fælles landbrugspolitik i foreningsbekæmpelsens tjeneste, bl. a. gennem øget tilskud til tilplantning af arealer med skov m. v.

Hvis dette ikke er harmonisering og integrering, så ved jeg ikke, hvad de to udtryk dækker. Her er virkelig tale om, at vi skal arbejde sammen om noget; her er virkelig tale om visioner i retning af, at det må blive til noget. Men hr. Morten Lange har jo allerede erklæret, at han fastholder socialdemokratiet på, at der ikke må finde integration sted. Hvis der ikke må finde integration

sted på foreningsområdet, så har hr. Morten Lange i dag skabt et nyt foreningsproblem. Problemerne vil være uløselige uden. Jeg vil altså gerne fremholde disse tanker som noget væsentligt i den europæiske debat.

Jeg vil gerne slutte med nogle ganske få betragtninger fra den hollandske socialist Sico Mansholt, som har summeret sin opfattelse af Europas fremtid, og hvad han ønsker for dette Europa, op i sit berømte manifest. Det synes jeg også man har talt for lidt om. Jeg synes nok, man skulle fremholde disse tanker fra en så fremtrædende europæer som noget, der er visionært, og noget, der vil bære en fremtidig diskussion — og en fremtidig ung generation i Europa vel at mærke.

Han siger for det første: det bliver mere og mere indlysende, at de nationale regeringer ikke længere er i stand til at sikre en stabil udvikling af de nationale økonomier. Han siger for det andet: den monetære ligevægt er ikke realiseret. Og så regner han de problemer op, som han mener er Kommissionens væsentligste problemer: 1. den demografiske udvikling i verden, 2. fødevareproduktionen, 3. industrialiseringen, 4. foreningen, 5. udnyttelsen af naturressourcerne, 6. meningen med det menneskelige arbejde, 7. gennemførelsen af et veritabelt demokrati, 8. lige chancer for alle, 9. vore forbindelser med landene under udvikling.

Jeg mener ikke, jeg i det danske folketing har hørt mere visionære politiske taler. Jeg kunne fortsætte med dette og vil også gøre det kort, idet jeg vil sige nogle få ord om, hvad han i øvrigt skriver. Han siger, at de problemer, som verden i dag er optaget af, er problemer, som enten har deres rod i Europa, USA og Japan, eller som kun kan løses af disse områder, og, siger han, der er ikke meget, der tyder på, at USA med den indre splittelse, det står over for, vil være i stand til at tage et sådant initiativ. Han siger: der er ikke meget, der tyder på, at Japan har magt til det, og det har måske heller ikke vilje til det. Men Europa har både magt og vilje til det, hvis vi kan samle dette Europa, til at føre en politik, som bl. a. omfatter foreningsbekæmpelsen.

Der er en lang række tanker i dette, som jeg synes er meget væsentlige. Jeg skal ikke komme nærmere ind på dem, men de hand-